

Cây mắt lá

Tôi bước lên bậc thang của ngôi nhà thủy tinh ấy.

"Canh, canh, canh..."

Tiếng bước chân vang lên to quá, rõ quá tới mức tôi phải nín thở để gắng nhẹ nhàng hơn.

Nhưng lên đến gần thì chẳng còn nghe thấy gì nữa.

Trên cầu thang có một cây mà lá là những đôi mắt. Những đôi mắt lá ấy cứ nhìn theo tôi.

- Chị ơi!

Tôi nhìn đồng hồ: Cả hai chiếc kim đều hình như chần chừ dừng lại. Tôi đưa lên tai nghe: tiếng tích tắc vẫn đập đều như tiếng tim đập.

Tôi giật mình nhìn xuống.

Một cô bé đang nheo mắt tinh nghịch.

- Chị nghĩ gì mà dăm chiêu thế, xuống đây với em.

Nhìn kỹ một chút tôi nhận ra đó chính là mình hồi bé.

Nhưng cái cầu thang đã đưa tôi lên cùng cây mắt lá không hiểu đã biến đâu mất làm tôi không thể xuống gặp cô bé ấy được.

- Nào, lên đây thôi!

Có tiếng gọi chậm rãi từ phía trên vọng xuống.

Một bà già, một bà già trông có nét thật giống tôi đang đứng ở gác trên giờ tay vẫy ra hiệu gọi lên.

Chưa kịp tìm lối lên tôi bỗng trông thấy trước mặt mình một cái mắt lá, cái mắt lá cuối cùng.

Cái mắt lá ấy giống hệt mắt tôi nhưng trong trẻo, xanh hồn nhiên hơn như thuở tôi còn con gái.

Cái mắt lá chao đảo chao đảo rồi bị gió đầu đông uốn đi....

Tôi đuổi theo

Đuổi theo mãi....

Chẳng biết đến khi nhắm mắt, tôi có bao giờ còn gặp lại nó không?